

Calea Soarelui

Alfred Poplingher

Dacă mă scol cu noaptea-n cap
Văd discul portocaliu al soarelui
Cum se ridică deasupra podișului Golan .
Pe înserate , după o lungă cale
Se îndreaptă încet spre Ultima Mare
În care-și îneacă discul acum roșu.

Așa urmează soarele
Hotarul de miazănoapte a Pământului
Promis nouă de EL
Prin gura lui Moise
Și înscris pe veci
În a cincea carte a Torei.

Casa de la Țară

Casa de la țară e oaza mea
De liniște, de pace și de împlinire.
În fața ei , spre Nord , muntele Kfir
Ca un perete acoperit de iederă
Îmi servește de strajă .
Mai departe , din Meron , spiritul lui Rashbi
Continuă să răspândească
Pentru cei cu dorința și harul Primirii
Învățăturile oculte ale iudaismului .
În zare, spre Răsărit,
Înălțimile Golanului mă vestesc
Că chiar acolo , la poalele lor
Valurile Mării Galileei scâldau pașii lui Ieshua
Pe când învăța oamenii
Încercând să schimbe lumea .
Orele serilor de vară
Aduc cu ele un vânt cald și puternic.
Mi-aduc aminte de Mistral
În zilele de iarnă , când norii se deschid ,
Diamante se preling pe frunzele pomilor din grădină .
În preajmă natura
Mă readuce pe meleagurile Toscanei .

Natură , spirit și istorie , asta-i Galileea

Și aici mi-am ales refugiul .

Și mă gândesc că poate

Întinderile din Provence și Toscana

Mi-au trezit dorul să mă întorc.

Și iată-mă. am revenit...

Iarnă israeliană

La noi iarna nu ninge.
Zăpada e o memorie
Din timpuri trecute și meleaguri îndepărtate.
La noi iarna plouă
Și nu întotdeauna cât trebuie.
De aceea poate lacrimi se preling pe geamuri .
Trecători pășesc în grabă
Sub un cer mohorât,
Vintul le întoarce umbrelele
Și le biciuiește fața.
Dar iată brusc totul se schimbă.
Norii dispar și soarele apare timid
Iar cerul capătă nuanțe de albastru celest.
Asta-i iarna israeliană.
Privim în urmă cu alean și înainte cu speranțe,
Ne e dor de sezonul estival
Dar ne gândim cu neliniște
La canicula ce ne așteaptă.

